

นักบุญหลุยส์ มารีย์ เดอ มงฟอร์ตและแนวคิดของเบรุต

นักบุญหลุยส์ มารีย์ กร็องฌอง เดอ มงฟอร์ต (1673 – 1716) ¹ “สมาชิกกลุ่มเบรุตที่ยิ่งใหญ่คนสุดท้าย”² มีส่วนในการนำชื่อเสียงและความชื่นชมมาสู่แนวคิดฝ่ายจิตของฝรั่งเศสเป็นอย่างมาก พระสันตะปาปา ยอห์น-ปอลที่สองทรงเรียกการได้เผชิญหน้าของพระองค์กับบรรณกรรมของท่านนักบุญว่าเป็น “การเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่” ในชีวิตของท่าน และกล่าวถึงคำสอนของมงฟอร์ตไว้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่หวังจะถวายนอนอย่างสิ้นเชิงแก่พระคริสต์และงานไถ่กู้จะขาดไปไม่ได้” เมื่อได้ทรงดำเนินตามวิถีชีวิตจิตของนักบุญหลุยส์ มารีย์แล้ว องค์พระสันตะปาปาได้ทรงค้นพบว่า “มีทัศนคติใหม่เกิดขึ้นจากหัวใจของความเชื่อของข้าพเจ้า เสมือนกับมาจากศูนย์กลางของพระตรีเอกภาพและพระเยซูคริสต์”³ ข้อคำสอนของสันตะสำนักตั้งแต่นั้นได้มีการค้นพบหนังสือศรัทธาที่แท้จริงต่อพระนางมารีย์ใหม่ใน ค.ศ. 1842⁴ นั้น ยกย่องบรรณกรรมของนักกวีพเนจรท่านนี้ที่มีต่อองค์ปัญญาอันรับผู้ทรงรับเอากายเสมอมา

ความชื่นชอบต่อท่านนักบุญเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ไม่เพียงงานเขียนบางเล่มของท่านกลายเป็นหนังสือซึ่งขายดีที่สุดเท่านั้น แม้แต่หนังสือที่ตีพิมพ์เมื่อไม่นานมานี้ขนาด 1,400 หน้า ชื่อ *Jesus Living in Mary: Handbook of the Spirituality of Saint Louis de Montfort*⁵ ยังต้องตีพิมพ์ถึง ๒ ครั้งในช่วงไม่กี่เดือนแรกที่ปรากฏตัวออกมา วิถีชีวิตของนักเทศน์พเนจรท่านนี้ ผู้มาจาก

¹ บรรณกรรมของท่านนักบุญในภาคภาษาอังกฤษ ยกเว้นบทเพลงของท่านซึ่งจะตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1996 หาอ่านได้ในหนังสือ *พระเจ้าเท่านั้น* -รวมบรรณกรรมของนักบุญหลุยส์ มารีย์ เดอ มงฟอร์ต โรงพิมพ์มงฟอร์ต เบย์ ซอร์ นิวยอร์ค 1987 บทเพลงทั้งหมดอยู่ในการพิมพ์ภาคภาษาฝรั่งเศสของบรรณกรรมมงฟอร์ต *Oeuvres Completes*, Seuil, Paris 1966 ชีวิตประวัติของมงฟอร์ตนั้นมีทั้งของ บี ปาปาโซกลี ชื่อ *Montfort, A Prophet for our times*, Edizioni Montfortane, Rome, 1991. และ L. Le Crom, s.m.m., *Un apetre marial, Saint Louis- Marie de Montfort (1673 – 1716). Les traditions francaises*, Tourcoing, 1947.

² วลีอันโด่งดังนี้ของ Bremond ได้รับการอธิบายไว้อย่างดีในบทความของ V. Devy, s.m.m. “Saint Louis-Marie de Montfort: Le dernier des grands Breulliens” in *Revue de l’Universit d’Ottawa* 18 (1946) 294-315

³ Andre Frossard and Pope John Paul II “จงอย่ากลัวไปเลย” โรงพิมพ์เซนต์ มาร์ติน นิวยอร์ค หน้า 125-126

⁴ ดู ศรัทธาที่แท้จริงต่อพระนางมารีย์ในหนังสือ *พระเจ้าเท่านั้น* หน้า 289-397 ในข้อที่ 114 ของผลงานชิ้นเอกด้านพระนางมารีย์เล่มนี้ นักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตได้ทำนายไว้ว่าต้นฉบับของท่าน “จะถูกชุกซ่อนในความมืดและสงบเงียบของหีบโบหนึ่ง” และก็เป็นดังนั้นจริงๆ ในช่วงปฏิวัติฝรั่งเศส จนกระทั่งได้ค้นพบโดยบังเอิญที่บ้านหลังแรกของคณะธรรมทูตพระนางมารีย์ (ธรรมทูตมงฟอร์ต) ที่แซงต์ โลว์ง ชื่อ แซร์ฟ ฝรั่งเศส ใน ค.ศ. 1842

⁵ โรงพิมพ์ มงฟอร์ต เบย์ ซอร์ นิวยอร์ค 1994

ด้วยความเชื่อสัตย์ต่อแนวทางหลักของข้อคำสอนแนวฝรั่งเศสนี้ มงฟอร์ตเสริมข้อคิดที่เข้มข้นและด้วยสำนวนของท่านเองเข้ากับข้อคำสอนนี้ จนอาจถือได้ว่างานวรรณกรรมของท่านเป็นอีกแขนงหนึ่งที่แตกแขนงไปจากแนวคิดของเบรุต ความใกล้ชิดและความแตกต่างไปจากแนวคิดฝรั่งเศสนี้เองที่บทความนี้จะสำรวจอย่างสั้นๆ เนื่องจากแก่นของวิถีชีวิตจิตของมงฟอร์ตอยู่ตรงความเข้าใจที่ท่านมีต่อ “การถวายตนเอง” เราจะพิจารณาถึงเค้าโครงของข้อคำสอนของท่าน เพื่อชี้ให้เห็นถึงความใกล้ชิดและความแตกต่างที่มีต่อแนวคิดวิถีฝ่ายจิตในศตวรรษที่ 17 ของฝรั่งเศส ความแตกต่างและความใกล้เคียงกันเหล่านี้มีพื้นฐานมาจากความหลากหลายของอิทธิพลต่างๆ ที่มีต่อตัวของท่านนักบุญเอง ดังนั้น ชั้นแรก เราจะสำรวจถึงแหล่งหลักๆ ดั้งเดิมของข้อคำสอนของมงฟอร์ต จากนั้นจะสำรวจถึงข้อคำสอนเกี่ยวกับ “การถวายตัวแด่องค์ปัญญาภิรมย์ผู้ทรงรับเอากายโดยผ่านทางพระหัตถ์ของพระแม่มาเรีย”⁶

I แหล่งดั้งเดิมต่างๆ ของข้อคำสอนของนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ต

โดยไม่คำนึงถึงอิทธิพลทางครอบครัวต่างๆ ที่หลากหลาย ซึ่งมีต่อหลุยส์ มาเรีย กริฌองในตอนเยาว์วัย⁷ เราจะหันไปพิจารณาถึงผลกระทบสำคัญๆ ของคณะเยซุอิตและคณะซูลปีสที่มีต่อมงฟอร์ต โดยยังจำไว้อยู่เสมอว่า ท่านตีความหมายการสั่งสอนเหล่านี้ด้วยแสงสว่างจากการอ่านอย่างสม่ำเสมอ และจากประสบการณ์ชีวิตของท่านเอง

---

⁶ บทภาวนาถวายตัวที่แพร่หลายซึ่งเขียนโดยนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตนั้น พบแต่ในงานเขียนด้านคริสตวิทยาของท่านชื่อ ความรักขององค์ปัญญาภิรมย์ ดู หนังสือ พระเจ้าเท่านั้น หน้า 112-114

⁷ เพื่อศึกษาถึงช่วงสั้นๆ ที่น่าสนใจของบุคลิกภาพของท่านนักบุญ โปรดอ่าน S. De Fiore s.m.m., *Itinerario spiritual de s. Luigi Maria de Montfort (1673-1716) nel period fino al sacerdozio (5 Guigno 1700)* Marian Library Studies, มหาวิทยาลัยเดตัน, 1974. งานของ De Fiore แสดงอย่างละเอียดถึงข้อเขียนที่มีอยู่ในส่วนนี้ของบทความ

A คณะเยซุอิต

ตั้งแต่เริ่มมาศึกษาที่วิทยาลัยเยซุอิตชื่อเซนต์ โทมัส เบกเกตที่เมืองแรนน์ (ค.ศ. 1684) ท่านถือว่าตนเองเป็นบุตรฝ่ายจิตของนักบุญอิกเนเชียส โลโยลาไปจนตลอดชีวิต หนุ่มหลุยส์ กริยองชิมซัปไม่เพียงข้อคำสอนคลาสสิกของคณะเยซุอิตเท่านั้น แต่รวมทั้งจิตตารมณ์ของคณะนี้ด้วยเป็นระยะเวลารวม ๘ ปี เป้าหมายหลักของวิทยาลัยเซนต์ โทมัส เบกเกต มิใช่เพื่อให้ความรู้ด้านมนุษยวิทยา ซึ่งเป็นหน้าเป็นตาของวิทยาลัยเท่านั้น แต่เพื่อพัฒนา “ความรู้และความรักของพระเจ้าผู้สร้างและพระเจ้าไถ่กู้เรา” ขึ้นในตัวนักศึกษา⁸ ดังนั้น หลุยส์ มารีย์จึงก้าวหน้ามิใช่เพียงในด้านการเข้าใจถึงมานุษยวิทยาเท่านั้น แต่ที่สำคัญคือในการดำเนินชีวิตในพระคริสต์ของท่านเอง ซึ่งกระตุ้นให้ก้าวหน้าต่อไปโดย “ความยิ่งใหญ่ยิ่งๆ ขึ้นไป” ของวิถีชีวิตจิตของอิกเนเชียส และภายใต้การแนะนำของวิญญูณรักร์เยซุอิตต่างๆ หนุ่มผู้นี้ได้เริ่มทำพิธีกรรม ใช้ชีวิตที่ยากจนและรับใช้บรรดาผู้ที่สังคมทอดทิ้ง ซึ่งจะทำให้ท่านกลายเป็นที่รู้จักกันดีในเวลาต่อๆ มา คงเป็นบาทหลวงแควร์ต (หลานของนักปรัชญาที่มีชื่อเสียง) ที่ค่อยๆ แนะนำให้มุ่งฟอ์ตวางใจอย่างที่สุดแด่ “พระเจ้าผู้แสนดี” ในฐานะที่ท่านเป็นสมาชิกชมรมแม่พระของคณะเยซุอิต หลุยส์ มารีย์เริ่มต้นเข้าใจถึงการถวายตนเองและงานแพร่ธรรม ยิ่งไปกว่านี้แล้วภายใต้คำแนะนำของบาทหลวงโปร์โว จิตตาศิการของชมรมที่เมืองแรนน์ ความรักของท่านต่อพระแม่มารีย์จึงลึกซึ้งยิ่งๆ ขึ้นไป โดยถือว่าพระนางเป็นเสมือนมารดา มากกว่าเป็นราชินี ความเป็นมารดาฝ่ายจิตนี้จะกลายเป็นมุมมองพื้นฐานต่อความสัมพันธ์ของพระแม่ที่มีต่อพระศาสนจักร⁹ บาทหลวงจิลแบร์ต ผู้เป็นที่รู้จักกันดีในสมัยนั้นว่ามีความอดทนอันยิ่งใหญ่แม้จะประสบกับกางเขนมากมายก็ตาม ได้เป็นแบบอย่างของการไม่แสดงอารมณ์อะไรออกมาเลยแบบคริสต์ ซึ่งมุ่งฟอ์ตกระตือรือร้นที่จะเอาเป็นแบบอย่างในช่วงเวลาที่ท่านเป็นนักเทศน์พเนจรผู้ประกาศข่าวดี สงฆ์สังฆมณฑล

⁸ ดู Ratio atque Studiorum Societatis Jesu. Auctoritate Septimae Congregationis Generalis aucta, Romae, in Collegio Romano ejusdem Societatis, 1591, Regulae Provinciales 1.

⁹ ดู Flachaire เมื่อกล่าวถึงสมาชิกคณะเยซุอิตชื่อ Binet de Barry และ บัวเว ได้กล่าวว่า ศรัทธาของคณะเยซุอิตต่อพระแม่มารีย์นั้น “แรกที่สุดคือการเรียกอย่างต่อเนืองสู่ความรักใคร่และความอ่อนหวาน” (La devotion la Vierge dans la literature catholique au commencement du XVII siècle, Paris, Apostolat de la Presse, 1957, p. 34) ดู P. Gaffney s.m.m., ความเป็นมารดาฝ่ายจิตในแบบของนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอ์ต, โรงพิมพ์มงฟอ์ต เบย์ ซอร์ นิวยอร์ค, 1976

เมล็ดพันธุ์ของงานแพร่ธรรมเทศน์สอนของมงฟอร์ต ได้ถูกหว่านโดยสมาชิกคณะเยซุอิตที่เมืองแรนน์ จากเพราะแบบอย่างและการแนะนำของพวกเขา ท่านจึงตัดสินใจบวชเป็นพระสงฆ์ พวกเขายังคงสนับสนุนท่านเมื่อคนอื่นๆ ทอดทิ้งท่านไป วรรณกรรมต่างๆ ของสมาชิกคณะเยซุอิตหลายท่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งของ เจ.บี. แซงต์ จูเร (ผู้อาจเรียกได้ว่าเป็นสมาชิกเยซุอิตในแนวของเบรูล) ฌอง โยแซฟ ชูแรง, ปอล เดอ บาร์, ฟรังซัวส์ ปัวเร, ฌาร์ค โนเอ, เป็นพิเศษคือฌาร์ค คราสเซ ต่างมีอิทธิพลต่อท่านอย่างมาก

การจากเมืองแรนน์ บรรดาเพื่อนและครอบครัวของหลุยส์ เดอ มงฟอร์ต ที่สะพานแซสซอง (ค.ศ. 1692) แสดงให้เห็นว่าการฝึกอบรมเป็นเวลา ๘ ปี โดยคณะเยซุอิตนั้น มีอิทธิพลต่อบุคลิกของท่านอย่างสูง หนุ่มวัย ๑๕ ปี ปฏิเสธที่จะจี๊ม่ไปกรุงปารีส ท่านกลับเลียนแบบของพระคริสต์และบรรดาอัครสาวก ด้วยการเดินเท้าไปสู่เมืองหลวงในแบบของคนยากจน ทั้งนี้ที่ท่านข้ามสะพานที่แยกท่านออกจากครอบครัว ท่านก็บริจาคทุกสิ่งที่มี ทั้งเงินทอง เสื้อผ้า กระเป๋า ให้แก่คนยากจน แต่งตัวด้วยชุดผ้าจี๊วของขอทานที่ท่านแลกด้วยชุดชุดใหม่ ดำเนินชีวิตอย่างร่าเริงเพื่อ “พระเจ้าเท่านั้น” วางใจอย่างที่สุดต่อพระญาณสอดส่องของพระเจ้าผู้เอ็นดูรักใคร่ หนุ่มผู้นี้เป็นตัวอย่างของผลผลิตจากการฝึกอบรมแบบเยซุอิตในศตวรรษที่ ๑๗ นั้น

---

¹⁰ ดู A. van der Hulst “การวิจิตร” ในหนังสือชื่อ *Jesus Living in Mary*. หน้า 303-304

B คณะซูลปีส

ช่วงเวลา ๘ ปีที่เรียนอยู่ที่วิทยาลัยเยซุอิตที่เมืองเรนน์ ต่อด้วยอีก ๘ ปีภายใต้การแนะนำของคณะซูลปีสที่กรุงปารีส (ค.ศ. 1692 - 1700) แม้ว่าการฝึกอบรมของท่านนั้น บรรดาผู้เขียนชีวประวัติของท่านทั้งหลายเน้นแต่การฝึกอบรมแบบซูลปีสของท่าน แต่คงต้องระลึกว่า สำหรับหลุยส์ กรีญองผู้ดำเนินตามญาณ ญาร์ค โอลิเออร์นั้น สร้างขึ้นมาด้วยรากฐานอันมั่นคงของคณะเยซุอิตที่จริงแล้วคงกล่าวได้บ้างว่า การฝึกอบรมที่ท่านได้รับมาจากวิทยาลัยเซนต์ โทมัส เบคเกต ทำให้การมาอยู่ที่ แซงต์ ซูลปีสของท่านนั้น บ่อยๆ แล้วยากลำบากและนำมาซึ่งเหตุการณ์ที่เจ็บปวดกับบางส่วนของรูปแบบ สงฆ์แนวซูลปีส วิธีชีวิตจิตของคาร์ดินัลเบรูลอันเป็นลักษณะของแซงต์ ซูลปีสนั้น แน่แน่นอนว่ามงฟอร์ตได้ ซึมซับในฐานะเป็นสามเณรใหญ่ แต่วิธีการสอนด้านการดำเนินชีวิตสงฆ์โดยสมาชิกคณะซูลปีส โดยเฉพาะ บาทหลวงตรองซองและแลแซซีเออร์นั้นเคร่งครัด ตามมารยาทของสังคัม และระวังระไวเกินไปสำหรับมงฟอร์ต¹¹ ท่านยึดมั่นอยู่กับการ “เปิดกว้างต่อสิ่งต่างๆ” ที่ท่านซึมซับมาเมื่อตอนเป็นนักศึกษาของคณะเยซุอิต มงฟอร์ตผู้มีแนวโน้มไปในทางการเป็นตัวของตัวเองตามที่เกิดมีแรงบันดาลใจขึ้นมา พบว่าเป็นไปไม่ได้ที่ ตนจะเป็นมงฟอร์ต สงฆ์ผู้ค่อนข้างผึ่งผาย และยึดมั่นในกรอบ

การศึกษาของนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตในกรุงปารีสอาจแบ่งออกได้เป็น ๓ ขั้นตอนคือ

๑ ช่วง ๒ ปีแรกที่เป็นสามเณรใหญ่ (ค.ศ. 1692-1694) ท่านพักอยู่ใน “บ้านของหมู่คณะสงฆ์ที่ยากจน” ภายใต้การแนะนำของสมาชิกคณะซูลปีสคือ บาทหลวง โกลด บุตู เดอ ลา บาร์มองดีเออร์ ผู้มีชื่อเสียงในด้านความกักตื้อต่อสันตะสำนัก แม้จะอยู่ในช่วงที่ลัทธิชาตินิยมฝรั่งเศสกำลังเป็นกระแสสังคัมอยู่

¹¹ De Flores เน้นถึงข้อแตกต่างระหว่างโอลิเออร์และตรองซอง (ดู itinerario. หน้า 146-165) ในทางตรงกันข้าม Deville เขียนว่า “อาจทำให้การสอน วิธีชีวิตจิตของผู้ที่สืบทอดจาก เจ เจ โอลิเออร์ โดยเฉพาะ แอล ตรองซอง ซึ่งสอนกันที่แซงต์ ซูลปีสในระยะแรกต้น ดูบิดเบี้ยวและกระด้างมากจนเกินไป” (R. Deville, “The French School of Spirituality” ในหนังสือ *Jesus Living in Mary* หน้า 442.)

การได้เผชิญหน้ากับวิญญูณารักษ์คณะซูลปีสคนแรกคือคุณพ่อ เดอ ลา บาร์มองดีเออร์นี่ ทำให้ความยากลำบากต่างๆ กับรูปแบบการฝึกอบรมสงฆ์ร่วมสมัยของซูลปีสเริ่มปรากฏออกมา พระสงฆ์ผู้ฟังแก้บาปของท่านแนะนำซึ่งดูเหมือนจะถูกต้อง ให้ท่านรอบคอบยิ่งขึ้นในการทำพิธีกรรมและต้องไม่ปลีกตัวไปจากการพักผ่อนหย่อนใจของหมู่คณะเพราะนี่เป็นระเบียบของบ้าน มงฟอร์ตรู้สึกขัดแย้งกันระหว่าง “ความปรารถนาอันแรงกล้าของท่านและระเบียบในด้านความนบอบ ระเบียบที่จำกัดและควบคุมความปรารถนาของท่าน”¹⁴

๒ สามเณรใหญ่ในบ้านหมู่คณะของคุณพ่อบูเช (ค.ศ. 1694 - 1695) ช่วงหนึ่งปีของการฝึกฝนของมงฟอร์ตที่กรุงปารีสนี้ ซึ่งกล่าวตามตรงแล้ว ไม่ใช่แบบซูลปีส ความแตกต่างหลักๆ ข้อหนึ่งจากแนวของซูลปีสคือความยากจนอย่างที่สุด ซึ่งทำให้บรรดาเณรใหญ่ของบ้านนี้ต้องหาขนมปังทานกันเอง แม้ถึงขั้นต้องขอทานก็ตาม อันเป็นแนวปฏิบัติซึ่งคณะซูลปีสยอมรับไม่ได้¹⁵ ช่วงการพักอาศัยระยะสั้นๆ ในบ้านของบาทหลวงบูเชนี้เองที่มงฟอร์ตหนุ่มเกิดไม่สบายอย่างหนัก และต้องใช้เวลาหลายเดือนอยู่ที่โรงพยาบาล

---

¹² ความมักคึดอย่างที่สุดของคุณพ่อ เดอ ลา บาร์มองดีเออร์ต่อสันตะสำนัก ได้กลายมาเป็นนิสัยของหลุยส์ กรีญองด้วย ดู A. Rum “พระสันตะปาปา/พระสังฆราช” ในหนังสือ *Jesus Living in Mary*, หน้า 941-952

¹³ ดู Henri-Marie Boudon, *Dieu Seul ou le saint esclavage de l'admirable Mere de Dieu*, in *Oeuvres Completes de Boudon*, ed. Migne, Paris 1857, col. 377-586, *Les saintes voies de la croix*, in *ibid.*, 2 109-112.

¹⁴ เจ บี แบลง *สรุปชีวิตของหลุยส์-มารีย์ กรีญอง เดอ มงฟอร์ต* ศูนย์กลางคณะมงฟอร์ตสากล โรม 1973 # 86 งานเขียนชิ้นนี้ของแบลงผู้เขียนชีวประวัติของนักบุญยอห์น บัปติส เดอ ลา ซาล ดัวยันั้น เขียนขึ้นระหว่าง ค.ศ. 1722-1724.

¹⁵ De Fiores อ้างถึงการประชุมทั่วไปของคณะซูลปีสในค.ศ. 1691 “L'esprit de queteur et de demandeur... ne convenait nullement e celui de Saint Sulpice” (*Itinerario*, p. 132)

๓ สามแณรใหญ่ที่บ้านแณรน้อยซูลปีส (ค.ศ. 1695-1700) “บ้านแณรน้อย” นี้เป็นบ้านแณรใหญ่อันแท้จริงของคณะซูลปีส ข้อแตกต่างข้อเดียวกับ “บ้านแณรใหญ่” ที่ตั้งโดยโอลิเออร์ก็คือค่าใช้จ่ายสำหรับห้องพักและอาหาร (ประมาณครึ่งหนึ่งบ้านแณรใหญ่เอง) บ้านแณรน้อยหลังนี้ตั้งขึ้นสำหรับแณรใหญ่ที่ขัดสนและแน่นอนว่าสภาพที่พักเทียบไม่ได้กับบ้านแณรใหญ่ บ้านแณรหลังนี้เองที่มงฟอร์ตพักอาศัยอยู่ในช่วง ๕ ปีสุดท้ายของการเตรียมตัวเป็นพระสงฆ์ และซึมซับอย่างเต็มที่ต่อวิถีชีวิตจิตในแนวฝรั่งเศส ทั้งแนวทางตรีเอกภาพ/ยิดพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ความศรัทธาต่อพระแม่มารีย์รวมทั้งศิลป์ของการเป็นทาสรัก งานแพร่ธรรมที่ขยายวงออกไป ความรักต่อพระคัมภีร์ (โดยเฉพาะต่อบทจดหมายฉบับต่างๆ ของนักบุญเปาโล) การฝึกปฏิบัติด้านชีวิตถึ การมีมุมมองด้านลบต่อมนุษย์และมุมมองด้านบวกของมนุษย์ที่ดำเนินชีวิตในพระคริสต์ สิ่งเหล่านี้ดึงดูดมงฟอร์ตมาก โดยท่านพัฒนาตามแบบของท่านเองในขณะเดียวกันก็ยึดต่อแนวทางชีวิตจิตแบบเบรุตเสมอ หลุยส์ มารียูร์สู้สึกประทับใจกับชีวิตด้านถึของเจ เจ โอลิเอร์มากเสียวว่าการตีความอัน “สมคูล” และก่อนไปในทางยิดถึอกฎของตรองซองและแลแซซีเอร์ แม้จะให้ความเคารพต่อสมาชิกซูลปีสทั้ง ๒ ท่านนี้ก็ตาม¹⁶ เมื่อมงฟอร์ตบวชเป็นสงฆ์แล้ว ท่านได้แสดงออกอย่างเต็มที่ตามแต่ลมปราณของพระจิตจะนำท่านไปในหนทางใด ตอนรับศีลบรรพชาในค.ศ. 1700 มงฟอร์ตได้ซึมซับวิถีชีวิตจิตของซูลปีสอย่างเต็มที่ จนท่านเองกลายเป็นผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของคาร์ดินัลเบรุต แม้จะก่อนไปในเชิงสร้างสรรค์ก็ตาม แลแซซีเอร์นั้นรับนิสัยแปลกๆ และการเป็นตัวของตัวเองของลูกศิษย์คนนี้ในช่วงปีแรกๆ ของการเป็นพระสงฆ์ไม่ได้ จึงไม่ยอมรับและทอดทิ้งท่านต่อหน้าคนอื่นๆ

นอกเหนือจากแหล่งหลักๆ ๒ แหล่งของงานแพร่ธรรมของท่านคือคณะเยซุอิตและคณะซูลปีสแล้ว นักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตยังได้รับอิทธิพลจากชีวิตจิตแนวโดมินิกัน (เช่นเดียวกับโอลิเอร์ที่เป็นสมาชิกชั้น

¹⁶ มงฟอร์ตยกย่องตรองซองเป็นที่สุด ในหนังสือ*ศรัทธาที่แท้จริง*ข้อ 244 ท่านนักบุญเขียนไว้ว่า “คุณพ่อตรองซองผู้เป็นอัคราธิการของบ้านแณรใหญ่แห่งซูลปีสเป็นผู้มีชื่อเสียงในด้านความรอบคอบอย่างหาตัวจับยากและศรัทธาอย่างที่สุด” นอกจากนี้แล้วธรรมเนียมของมงฟอร์ตซึ่งท่านเขียนให้ซิสเตอร์คณะธิดาปริชาญาณนั้น มีส่วนใหญ่อ้างว่ามาจากตรองซองด้วย

ชีวิตกรรมทูตของท่านเองในฐานะนักเทศน์มิชชันและจัดเข้าเทียบตามเขตวัดต่างๆ นั้น เป็นการตีความต่อทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนมาอย่างจริงจัง เนื่องจากข้อเขียนต่างๆ ของท่านนั้นโดยทั่วไปแล้ว “เพื่อคนยากจนและเรียบง่าย”¹⁹ ท่านจึงไม่เน้นถึงคำที่คุ้นเคยกันของแนวคิดฝรั่งเศส (เช่น ane antisement, states, rest, mysteries, adherence, etc.) เพราะดูเหมือนท่านเชื่อว่าคำต่างๆ นี้จะทำให้ชาวชนบทของท่านเกิดความสับสนขึ้น

ท่านนักบุญได้เห็นถึงพลวัตของการเปลี่ยนแปลง ที่เกิดขึ้นจากพิธีฟื้นฟูสัญญาศีลต่างบาปในที่สาธารณะตลอดการแพร่ธรรมของท่าน จึงให้ความสำคัญต่อสิ่งนี้ในวิถีชีวิตจิตของท่าน นอกจากนี้แล้วหนทางชีวิตของท่านเองสู่พระคริสต์นั้นมีปรากฏอยู่ทั่วไปในงานเขียนของท่าน ซึ่งในระดับหนึ่งนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นเชิงอัตชีวประวัติ เชื่อมโยงตามธรรมชาติระหว่างชีวิตตามแนวพระวรสารและการเทศน์สอน

---

¹⁷ ดู *The Exemplar* ซึ่งเป็นชีวิตและงานเขียนของบุญราศีอองรี ซูโซ สมาชิกคณะโดมินิกัน 2 vols., The Priory Press, Dubuque, 1962 สำหรับการศึกษาที่มุ่งพรตขึ้นกับซูโซ โปรดดู J.P. Provost, “Love of Eternal Wisdom” ในหนังสือ *Jesus Living in Mary*, หน้า 637

¹⁸ ดู Jean-Baptiste Crasset, *La veritable devotion envers la Sainte Verge etablie et defendue*, Chez Francois Muguet, Paris 1679 มงฟอร์ตใช้วลีที่ทำให้นึกไปถึงบรรดาปีศาจกรีก เช่น พระบุคคลที่สองในสมภาวะตรีเอกภาพคือ “อูระของพระบิดา” “พระผู้ทรงเป็น ทรงประสงค์ที่จะเสด็จมาสู่สิ่งที่ไม่เป็น เพื่อทำให้สิ่งที่ไม่เป็นกลับกลายเป็นพระผู้ทรงเป็น”

¹⁹ *ศรัทธาที่แท้จริง* ข้อ 26

II ข้อคำสอนของมงฟอร์ตในเรื่องการถวายตนอย่างครบครันหรือการเป็นทาสรัก

คุณพ่อมงฟอร์ตรวบรวมความหมายและการดำเนินชีวิตการถวายตนเองที่หลั่งมาจากแหล่งต่างๆ ที่กล่าวไว้ข้างบน แสดงให้เห็นเป็นอย่างดีถึงความใกล้เคียงและความแตกต่างจากแนวทางชีวิตจิตของฝรั่งเศส²¹ มีการชี้ให้เห็นบ่อยๆ ว่าเบรูลเรียกกร้องให้เลียนแบบการทำลายล้างสภาพมนุษย์ไปสู่สภาวะพระบุคคลของพระวจนาตถ์ ท่านธรรมทูตกล่าวถึงการเลียนแบบพระคริสต์ในด้านการขึ้นกับพระนางมารีย์ด้วยความรักใคร่ และเบรูลวางรากฐานการ “บริจาค” แต่พระแม่มีரியบนพื้นฐานของความเป็นมารดาและราชินีแห่งสวรรค์ สำหรับมงฟอร์ตนั้นตั้งอยู่บนความเป็นมารดาฝ่ายจิต (อันเป็นผลมาจากการที่พระนางทรงเป็นมารดาของศิษย์ของพระกายทิพย์) และบนผลของอำนาจด้านมารดาของพระนาง²² อย่างไรก็ตาม นอกเหนือไปจากหัวข้อต่างๆ อันเป็นที่ยอมรับกันแล้ว ก็ยังมีข้อแตกต่างและใกล้เคียงกันอีกมากที่ผุดขึ้นมาจากการศึกษาถึงลักษณะอันสำคัญของการถวายตนเองของมงฟอร์ต

A การมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง/ตรีเอกภาพ

ด้วยความเชื่อสัตย์ต่อแนวทางของฝรั่งเศส นักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตเน้นอย่างจริงจังว่า ศรัทธาทูกรูปแบบจะต้องมีศูนย์กลางอยู่ที่พระคริสต์ พระบุคคลที่สองผู้ทรงรับเอากายของพระตรีเอกภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด “พระเยซู พระผู้ช่วยเราให้รอด ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ จะต้องเป็นจุดหมายเดียวของความ

²⁰ ดูธรรมนูญของสังฆธรรมนูญคณะพระแม่มีரியในหนังสือพระเจ้าเท่านั้น หน้า 422-424

²¹ สำหรับการศึกษาดังข้อคำสอนของมงฟอร์ตในเรื่องการถวายตนเองและข้ออิงอันมีความหมายนั้น โปรดดู P. Gaffney, “Consecration” ในหนังสือชื่อ *Jesus Living in Mary* หน้า 199-234.

²² ดูหัวข้อเดียวกัน หน้า 206-207

---

²³ หนังสือศรัทธาที่แท้จริง ข้อ 61, 62 ท่านนักบุญได้เขียนไว้ว่าศรัทธาต่อพระแม่มารีย์นั้น “จำเป็น เรียบง่ายและเป็นสิ่งเดียวเพราะเป็นหนทางอันสมบูรณ์แบบสู่พระคริสต์ เพื่อจะได้รักพระองค์อย่างอ่อนหวานและรับใช้พระองค์อย่างซื่อสัตย์” (อ้างจากข้อเดียวกันคือ ข้อ 62)

²⁴ อ้างจากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 125

²⁵ อ้างจากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 120

²⁶ จากหนังสือ *ความรักขององค์ปัญญานิรันดร์* ข้อ 223

ยังมีหัวข้ออื่นๆ อีก ๒ หัวข้อในด้านความแตกต่างระหว่างมงฟอร์ตและแนวคิดของเบรูลในด้านลักษณะเฉพาะของการถวายนองนี้ ท่านนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตย้ำอย่างจริงจังว่า จุดเริ่มต้นและเป้าหมายของการเนรมิตรสร้างทั้งปวง นั่นคือ การถวายนองอยู่ตรงองค์พระบิดา ผู้ทรงเป็นความอ่อนหวานในพระองค์เอง มงฟอร์ตทำตามแบบอย่างของนักบุญโยนาเวนครูราและริชาร์ดแห่งเซนต์ วิกเตอร์ โดยบรรยายถึงพระตรีเอกภาพในรูปแบบของสายสัมพันธ์แห่งความรัก ๓ สายร่วมกันคือ ผู้รัก ผู้เป็นที่รัก การรัก²⁷ ความคิดขั้นพื้นฐานที่สุดของวิถีชีวิตจิตในแนวมงฟอร์ตคือ พระเจ้าเป็นความรัก ความอ่อนหวาน และสิ่งนี้แทรกอยู่ในทุกสิ่งซึ่งท่านนักบุญเขียนหรือกระทำ²⁸ ท่านใช้ศัพท์ของภาษารัก ถ้อยคำที่ท่านใช้ทำให้ผู้อ่านสมัยใหม่ตกใจ เช่น “ทาสรัก” “ปรารถนาทางเขน” “พระพิโรธของพระเจ้า” ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะต้องตีความด้วยภาษารัก ข้อเขียนของท่าน โดยเฉพาะบทเพลงของท่านจำนวน ๒๓,๐๐๐ บทนั้น บ่อยๆ แล้วเป็นการตีความต่อบทเพลงไซโลมอน จึงไม่แปลกที่ว่า คำว่า “คู่มั่น” เป็นคำที่ท่านโปรดปรานในการอธิบายถึงสายสัมพันธ์ฝ่ายจิต เช่น คู่มั่นของทางเขน คู่มั่นพระคริสต์ คู่มั่นองค์ปรีชาญาณ คู่มั่นพระจิต ภาษารักของท่านบางครั้งก็เด่นชัดจนอาจเรียกได้ว่าเป็น “เชิงรักๆใคร่ๆ”²⁹ การเน้นอย่างจริงจังต่อความอ่อนหวานและความรักของพระเจ้านี้ อาจถือได้ว่าเป็นความเข้าใจที่สมบูรณ์กว่าและครบครันกว่าแนวคิดของเบรูล

ข้อแตกต่างข้อสองระหว่างแนวคิดของเบรูลและมงฟอร์ต ในด้านลักษณะเฉพาะข้อแรกของการถวายนองนั้นยิ่งเด่นชัดกว่าอีก เป้าหมายของการมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางนี้อยู่ในมิติของปรีชาญาณ แม้จะมีกล่าวถึงอย่างสั้นๆ โดยสมาชิกบางคนจากแนวคิดฝรั่งเศสก็ตาม แต่สำหรับมงฟอร์ตนั้นชัดเจน โฉงแจ่ม และพัฒนาอย่างดีจนกลายมาเป็นหัวเรื่องของงานเขียนที่เป็นพื้นฐานของวรรณกรรมเล่มแรกคือ *ความรักขององค์ปัญญานิรันดร์* ไม่มีนักเขียนฝ่ายจิตคนใดเขียนเหมือนท่าน โดยมีพื้นฐานอยู่บนวรรณกรรมด้าน

²⁷ ดู E. Cousins & P. Gaffney, “Trinity” ในหนังสือชื่อ *Jesus Living in Mary* หน้า 1177-1190

²⁸ บทเพลงที่ 52:11 ในหนังสือ *Oeuvres Completes*. หน้า 1248 R. Laurentin ได้ใช้สำนวนนี้ของนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตเป็นหัวเรื่องของงานเขียนของเขาเกี่ยวกับวิถีชีวิตฝ่ายจิตของท่านนักบุญว่า *Dieu Seul ma tendresse*, O.E.I.L., Paris, 1984.

²⁹ ดู Jean Audusseau, “Covenant” ในหนังสือ *Jesus Living in Mary* หน้า 242 note 2 “เราอาจกล่าวด้วยศัพท์ “เชิงรักๆใคร่ๆ” ถ้าตามภาษาสมัยใหม่แล้วจะไม่มี ความหมายส่อไปในเชิงสำส่อนและไร้ศีลธรรมในด้านเซ็กส์...”

ฐุกตริง

³⁰ ดูบทความที่เล็คเลอของ M. Gilbert, “L’exegese spirituelle de Montfort” ใน *Nouvelle Revue Theologique*, (104) 1982, หน้า 678-691

³¹ ในหนังสือชื่อ *ความรักขององค์บัญญัติวันตรี* ข้อ 32 นักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตอธิบายพระคัมภีร์ฉบับสุภาษิต บทที่ 8 ข้อ 30-31 จากพระคัมภีร์ฉบับเยรูซาเลมโดยนักบุญเจอโรม (“*ludens coram eo... ludens in orbe terrarum*”) “เรา (องค์บัญญัติ) อยู่ข้างพระองค์แล้ว และเราจัดการทุกสิ่งอย่างละเอียดละออที่สุดและหลากหลายอย่างน่ายินดี เหมือนกับกำลังเล่นเกมส์อยู่ (*une espece ce de jeu que je jouais... ce jeu ineffable de la divine Sagesse*) เพื่อให้ความบันเทิงแด่พระบิดาของเราและตัวเราเอง”

³² *ความรักขององค์บัญญัติวันตรี* ข้อ 31-34

³³ จากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 64

³⁴ ดูบทเพลงเชิงฤๅษีในหัวเรื่องขององค์บัญญัติโดยเฉพาะบทเพลงที่ 78, 103, 124, 125, 126

³⁵ ดู *ความรักขององค์บัญญัติวันตรี* ข้อ 170-171 ดู 1คร. 1:18-2:13.

³⁶ จากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 180

³⁷ จากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 167-172 บทเพลงบทที่ 102 ใน *Oeuvres Completes* หน้า 1423-1428.

B ความครบครัน

ด้วยการถือตามโบคองในหัวข้อนี้อย่างเคร่งครัด นักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตจึงให้รายการของทุกๆ สิ่งที่จะต้องถวายแด่พระเจ้า เนื่องจากในยุคของท่านนั้นข้อคำสอนเรื่อง “กุศลต่างๆ ของตัวเราและความพึงพอใจทั้งหลายของเรา” กำลังเป็นกระแสสังคมอยู่ สิ่งเหล่านี้จึงถูกรวมให้อยู่ในหัวเรื่องของ “ความครบครัน”³⁸ ไม่ว่าจะมงฟอร์ตจะสาธยายเป็นประเภทต่างๆ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่จะบรรลุถึงความเข้าใจของท่านต่อการถวายตนเองก็คือความครบครันอย่างที่สุด มันไม่ใช่เพียงการถ่ายโอนสิ่งของ ไม่ใช่ในการมอบสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ หลุยส์ เดอ มงฟอร์ตขยายความและทำให้ข้อคำสอนของเบรุตเรื่อง “ศีลบนของการเป็นทาส” ครบครันด้วยการย้ำว่า การถวายตนเองนั้น ท้ายที่สุดแล้วเกี่ยวกับบุคคลนั้นๆ เอง ในสมัยใหม่นี้เราอาจกล่าวได้ว่านักบุญหลุยส์ มารีย์กำลังสอนว่า “ตัวคน” นั้นจะเป็นตัวตนเองอย่างครบครันก็เมื่อได้ให้คนอื่นจนหมดสิ้น พระเจ้าแห่งความอ่อนหวาน โดยผ่านทางพระคริสตองค์ปัญญา ด้วยอำนาจของพระจิต มงฟอร์ตบอกว่าพวกเราต่างเป็นทาสของพระเจ้าเสมอโดยธรรมชาติ (ในฐานะสิ่งสร้าง การไถ่กู้) ดังนั้น เราจึงต้องเลือกว่าจะเป็นทาสแบบถูกบังคับ ด้วยการปฏิเสธไม่ยอมรับว่าเรานั้นขึ้นอยู่กับพระเจ้า หรือเป็นทาสรักผู้ยินดีต่อความจริงของการที่เรามีความสัมพันธ์แบบคู่หมั้นกับพระเจ้าเสมอไป³⁹ ท่านธรรมทูตท่านนี้กำลังสอนว่า เราเองนั้นเป็นของพระเจ้าอยู่แล้ว สิ่งที่เราเรียกว่า “การมอบตัวเอง” ก็คือการรักและการยืนยันอย่างโจ่งแจ้งว่าเราเป็นของพระเจ้าและพระเจ้าทรงเป็นของเรา

C ศิลล้างบาป

แม้ว่านักบุญหลุยส์ มารีย์ไม่ได้ทิ้งข้อเขียนพิเศษในหัวเรื่องศิลล้างบาปไว้ให้เราก็ตาม ความเข้าใจและความรักของท่านต่อศีลศักดิ์สิทธิ์ประการแรกนี้ ซึ่งเป็นสิ่งสามัญที่สูงสุดในหมู่สมาชิกแนวฝรั่งเศสานั้น ก็พบปะปนอยู่ในงานเขียนมากมายของท่าน ท่านตัดนามสกุล กรีญอง ของท่านออกไป โดยให้เรียกท่านเพียง

³⁸ ดู *ศรัทธาที่แท้จริง* ข้อ 122-124.

³⁹ จากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 68-77

ตามการนำของพระคาร์ดินัลเบรูล ท่านนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตเขียนว่า “การถวายตนเองอย่างครบครันต่อพระคริสต์ก็คือการถวายตนเองอย่างครบครันและสมบูรณ์ต่อพระนางมารีย์ ซึ่งเป็นความศรัทธาที่เราสอน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการรื้อฟื้นสัญญาและศีลบนศีลล้างบาปอย่างครบครันนั่นเอง”⁴¹ สำหรับท่านธรรมทูตท่านนี้แล้ว คำว่า “การถวายตนเอง” และ “การรื้อฟื้นสัญญาศีลล้างบาป” มีความหมายเหมือนกัน ท่านนักบุญถือว่า “การถวายตนเอง” นั้นตามความหมายที่แท้จริงของ latría (การนมัสการขั้นสูงสุด) กระทำต่อพระเจ้าเท่านั้น บางทีไม่มีอะไรจะอธิบายถึงข้อคำสอนของมงฟอร์ตเกี่ยวกับการถวายตนเองได้ดีไปกว่าการที่ท่านย้ำว่า ไม่มีอะไรจะเทียบเท่า “ความครบครัน” ของการดำเนินชีวิตศีลศักดิ์สิทธิ์ของการจุ่มตนในพระเยซูคริสต์ ความชัดเจนและการเน้นของท่านในหัวข้อนี้ นั่น เป็นสิ่งสำคัญมากสิ่งหนึ่งต่อแนวคิดฝรั่งเศส

D พระแม่มารีย์

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอธิบายของนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตถึงมิติของพระแม่มารีย์ที่จำเป็นต่อการถวายตนเองนี้เอง ที่ทำให้ท่านธรรมทูตพเนจรท่านนี้ได้รับคำยกย่องเป็นพิเศษจากแผนกข้อคำสอนของพระศาสนจักรและเป็นที่ชื่นชอบในหมู่ประชากรของพระเจ้า เป้าหมายของการฟื้นฟูนี้ชัดเจนว่าคือพระคริสต์องค์บัญญัติ อย่างไรก็ตาม ในมุมมองของมงฟอร์ตนั้น การถวายตนเองแด่พระคริสต์ (การนมัสการขั้น

⁴⁰ J Hemery, “ศีลล้างบาป” ในหนังสือ *Jesus Living in Mary*, หน้า 49

⁴¹ ศรัทธาที่แท้จริง ข้อ 120

คำอธิบายของท่านนักบุญต่อหัวข้ออันสำคัญนี้ นั่น สืบเนื่องโดยตรงจากการเน้นถึงรหัสธรรมการรับ
เอากาย (รหัสธรรมเรื่องพระคริสต์ดำเนินชีวิตในพระนางมารีย์) ของแนวคิดฝรั่งเศส “จากรหัสธรรมข้อนี้
เองที่พระคริสต์รวมไปถึงรหัสธรรมต่างๆ อันจะตามมาในชีวิตของพระองค์ด้วยการยอมรับอย่างเต็ม
พระทัย ด้วยเหตุนี้เองที่รหัสธรรมข้อนี้คือบทสรุปของรหัสธรรมทั้งหมดของพระองค์ เนื่องจากในรหัส
ธรรมนี้ นั่นเป็นพระประสงค์และพระพรหทานของรหัสธรรมทั้งหมด”⁴² จุดเริ่มต้นรวมไปถึงสิ่งที่จะ
ตามมาในความหมายที่ว่า มันเป็นกฎที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ซึ่งครอบคลุมถึงทุกสิ่งที่สืบเนื่องมาจากมัน มัน
สูงส่งกว่าสิ่งที่เป็นผลมาจากมัน และทำให้สิ่งที่เป็นผลมาจากมันทั้งหมดเป็นองค์ประกอบของมัน ดังนั้น
บทบาทของพระแม่มารีย์ในรหัสธรรมรับเอากายก็คือบทบาทที่พระเจ้าทรงประสงค์ในประวัติศาสตร์แห่ง
ความรอดทั้งครบ และท่านนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตได้เน้นด้วยพระวรสารของนักบุญลูกาว่า พระนางใน
รหัสธรรมรับเอากายนั้นก็คือการตอบรับ fiat ของสิ่งสร้างทั้งหมด ต่อการแทรกเข้ามาของความรอด
ในพระนาง ผ่านทางการตอบรับพระนางต่อพระพรหทานของพระเจ้า การไถ่กู้ของพวกเรา – องค์ปัญญา
ทรงรับเอากาย จึงบังเกิดขึ้น ตามแนวคิดของมงฟอร์ตนั้น การตอบรับของพระนางจึงมีความจำเป็น นั่นคือ
ไม่ได้จำเป็นอย่างที่สุด แต่จำเป็นในขณะนี้ (ซึ่งเป็นสิ่งเดียว) ตามพระประสงค์ในลำดับของการช่วยให้รอด
นอกจากนี้มันยังเป็นตัวแทนของการตอบรับในแนวทางความรอด ตอบออกมาอย่างอิสระในนามของ
มนุษยชาติทั้งปวง รวมไปถึงสิ่งสร้างทั้งหมดด้วย ในพระบุคคลของพระองค์นั้น พระคริสต์ทรงเป็นการ
มอบถวายแบบไถ่กู้ต่อจักรวาลนี้ ทรงบังเกิดขึ้นผ่านพระพรหทานของพระเจ้าและการเป็นตัวแทนตอบรับ
ของพระนางมารีย์⁴³ พระนางมารีย์คือ “สาวน้อย”⁴⁴ ของมนุษยชาติที่มีบาป ชีบฏ และเหินห่าง ผู้ซึ่งใน

---

⁴² จากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 248

⁴³ เพื่อจะศึกษาถึงความเข้าใจของมงฟอร์ตต่อธรรมชาติของการตอบรับของพระนางมารีย์แล้ว โปรดดู P. Gaffney, “Mary” ในหนังสือ *Jesus living in Mary* หน้า 706-708

⁴⁴ หนังสือศรัทธาที่แท้จริง ข้อ 18

ะองค์เ

อยู่

ดังนั้น ชีวิตของเราในพระคริสต์ การเกิดใหม่ของเราทางศีลล้างบาป –เช่นเดียวกับทุกเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์แห่งความรอด จึงมีรอยประทับจากความเชื่อของพระนางมารีย์อยู่ด้วย การฟื้นฟูสัญญาศีลล้างบาปของเราอย่างครบครัน เรียกร้องให้ยอมรับอย่างรักใคร่ต่อบทบาทอันแยกไม่ได้ของพระนางในการไถ่กู้ของเรา เราจะต้องร่วมในการตอบรับของพระนางต่อพระเจ้า หรือยิ่งไปกว่านี้อีกตามสำนวนของมงฟอร์ตคือ เราจะต้อง “ละวางตนเองอย่างสิ้นเชิงในพระนางมารีย์”⁴⁵ นั่นคือ มีส่วนร่วมในการยอมอย่างศิโรราบและสิ้นเชิงต่อพระบิดา อย่างเปี่ยมไปด้วยความเชื่อของพระนาง โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ ภายใต้อำนาจของพระจิต การฟื้นฟูสัญญาศีลล้างบาปทั้งหลาย การถวายตนเองแด่พระคริสต์ทั้งปวงนั้น ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการถวายตัวเองต่อพระนางมารีย์ด้วย มงฟอร์ตเรียกร้องให้ยอมรับอย่างโจ่งแจ้งและดำเนินชีวิตตามความจริงข้อนี้

การอธิบายถึงบทบาทของพระแม่มาเรียในชีวิตคริสตชนโดยมงฟอร์ตเช่นนี้ เป็นของขวัญสำคัญชิ้นหนึ่งต่อแนวคิดฝรั่งเศส นอกจากนี้แล้วท่านยังเรียกร้องให้ดำเนินชีวิตในแบบของพระนางมารีย์ ซึ่งก็เป็นวิถีชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางด้วย “กระทำกิจการทุกอย่างของเราโดยพระนาง ร่วมกับพระนาง ในพระ

⁴⁵ หนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 157

⁴⁶ จากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 86 ดู ข้อ 83-85 ด้วย

⁴⁷ หนังสือเคล็ดลับของพระแม่มาเรีย ข้อ 70 เทียบ หนังสือศรัทธาที่แท้จริง ข้อ 222, 264

E ตามแบบอัครสาวก

เนื่องจากการถวายนองเองก็คือการรื้อฟื้นสัญญาศึลล้างบาปอย่างครบครัน ในตัวของมันเองนั้นก็เป็นการขยายวงของการประกาศข่าวคือออกไป กระตุ้นบรรดาคริสตชนให้รับใช้พี่น้องของตนซึ่ง –และนี่หมายความว่า เป็นพิเศษถึงบรรดาผู้ที่ตั้งคมทอดทิ้ง “เป็นภาพลักษณ์จริงๆ ของพระคริสต์”⁴⁹ เช่นเดียวกับนักเขียนคนอื่นๆ ที่หยั่งรากลึกในแนวคิดของเบรุต หลุยส์ เดอ มงฟอร์ตก็ถูกครอบงำด้วยความปรารถนาอันแรงกล้า “ที่จะทำลายบาปและสร้างการปกครองของพระคริสต์ขึ้นมาแทนที่โลกแห่งความชั่วร้าย”⁵⁰ บรรดาผู้ที่ทำการถวายนองนั้นอธิบายได้ว่าเป็น “บรรดาผู้ปรารถนาแต่เพียงเพื่อให้การปกครองของพระคริสต์จะไ้มาถึงโดยทางมารดาของพระองค์ และเป็นผู้ที่กระทำทุกสิ่งตามที่ตนสามารถเพื่อให้สิ่งนี้เกิดขึ้น”⁵¹ จุดมุ่งหมายในการเทศน์สอนถึงการถวายนองอย่างครบครันก็เพื่อจะก่อตั้ง “กลุ่มทหารหาญของพระคริสต์และพระนางมารีย์ เป็นกลุ่มชายและหญิงผู้จะทำการต่อสู้กับฝ่ายโลก ... อัครสาวกที่แท้จริงในช่วงสิ้นยุค”⁵² มงฟอร์ตอุทิศตนเป็นพิเศษ -และรวมไปถึงหมู่คณะสงฆ์ที่ท่านได้วิงวอนขออย่างร้อนรนด้วย⁵³ เพื่อทำการฝึกรวมตามแนวอัครสาวกต่อบรรดาฆราวาสชายหญิง เพื่อว่าพวกเขาจะกลายเป็นกองพลเพื่อพระอาณาจักรของพระนางมารีย์ ที่จะร่วมมือกับ “บรรดาสงฆ์ที่ร้อนรน” เพื่อ “รื้อฟื้นพระศาสนจักรและฟื้นฟู

⁴⁸ ดู หนังสือ *ศรัทธาที่แท้จริง* ข้อ 257

⁴⁹ บทเพลงที่ 20:17 ในหนังสือ *Oeuvres Completes*, p. 1030

⁵⁰ ดู หนังสือ *เคล็ดลับของพระนางมารีย์* ข้อ 59

⁵¹ ดู *ศรัทธาที่แท้จริง* ข้อ 133

⁵² จากหนังสือเล่มเดียวกัน ข้อ 114 โปรดเทียบเคียงข้อ 23-27 คำอธิบายต่อแนวคิดพิเศษเรื่องสิ้นยุคของมงฟอร์ตนั้น ดู S. De Fiore, “End Times” ในหนังสือ *Jesus Living in Mary* หน้า 345-368

⁵³ ดู บทภาวนาเพื่อบรรดาธรรมทูต หน้า 401-410 ในหนังสือ *พระเจ้าเท่านั้น*

ดูจะเป็นที่ชัดเจนว่าท่านนักบุญหลุยส์ เดอ มงฟอร์ตนั้นขึ้นกับแนวคิดด้านวิถีชีวิตจิตแนวเบรูลมาก และจริงๆ นั้น ก็เป็นผู้อธิบายอันยิ่งใหญ่คนหนึ่งด้วย แต่อย่างไรก็ตาม ในการที่ท่านนักบุญเน้นเป็นพิเศษ แบบไม่เหมือนผู้ใดต่อเป้าหมายของการเดินทาง ก็องค์ปัญญาทรงรับเอากาย องค์ผู้เป็นที่รักในสภาวะตรีเอกภาพ และใช้วิธีการต่างๆ อันเป็นวิถีที่ครบครันเชิงพระแม่มารีย์อย่างเจาะจง ทำให้มีความแจ่มชัดว่า จะลดสำคัญของความแตกต่างทั้งหลายจากแนวคิดฝรั่งเศสเหล่านี้ลงไม่ได้

พี. กัฟเน่ เอส.เอ็ม.เอ็ม.

นำเสนอในการสัมมนาในหัวเรื่องวิถีชีวิตจิตแนวฝรั่งเศส

แอตแลนตา รัฐจอร์เจีย

สิงหาคม 1995

จาก WWW. MONTFORT MISSIONARIES

ถอดความโดย ภ. สุรเดช วิสุทธิธรรม

16 กรกฎาคม 2010

---

⁵⁴ จากหนังสือเล่มเดียวกันข้อ 17 ไม่เหมือนกับเบรูล คองเดริง โอลิเอร์ และนักบุญยอห์น ยูคส์ หลุยส์ งานแพร่ธรรมของเดอ มงฟอร์ตเกือบจะมีแต่งงาน เทคนิคขั้นสูงและจัดเข้าเงียบในเขตวัดเท่านั้น โดยไม่เข้าข้องเกี่ยวกับงานให้การศึกษาสงฆ์เลย ท่านไปไกลถึงขั้นห้ามอย่างใจแจ้งไม่ให้สมาชิกคณะสงฆ์ธรรมทูตคณะพระแม่มารีย์เป็นครูในโรงเรียน แม้แต่ในสามเณรด้วย ดู ธรรมเนียมของสงฆ์ธรรมทูตคณะพระแม่มารีย์ในหนังสือ พระเจ้าเท่านั้น ข้อ 2

⁵⁵ นักบุญหลุยส์ มารี อธิบายถึงความศรัทธาที่แท้จริงว่าคือ “การเตรียมเพื่อการปกครองของพระคริสต์” ข้อ 227 ท่านมีความปรารถนาอันแรงกล้าเพื่อ “ก่อตั้งการปกครองของพระคริสต์” (ดูเคล็ดลับของพระนางมารีย์ ข้อ 59)